

Arrest

nr. 146 026 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2013 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [V.G.], adviseur

wordt aan de genaamde [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod. dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden;

artikel 74/14 §3.1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3. 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is betrapt voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten

PV nr AN.21.LB.029763/2013 van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

In het kader van zijn huwelijksprocedure, heeft betrokkene een vals Nigeriaans paspoort voorgelegd aan de gemeentelijke administratie.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd op onwettige middelen heeft

gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

Het inreisverbod zal voorlopig worden opgeschort om betrokkene de mogelijkheid te geven om zich in orde te stellen met zijn documenten in Nigeria nadat hij naar Nigeria werd verwijderd, gezien zijn mogelijke duurzame relatie met Mevrouw Papoutsis Konstantina.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kan een gevaar voor de openbare orde betekenen, daar hij heden, 12/03/2013, op heterdaad betrapt werd voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten. PV nr

AN.21.LB.029763/2013 van de politie van Antwerpen. In het kader van zijn huwelijksprocedure, heeft betrokkene een vals Nigeriaans paspoort voorgelegd aan de gemeentelijke administratie. Het inreisverbod zal voorlopig worden opgeschort om betrokkene de mogelijkheid te geven, nadat betrokkene naar Nigeria werd verwijderd, om zich in orde te stellen met zijn documenten in Nigeria, gezien zijn mogelijke duurzame relatie met Mevrouw Papoutsis Konstantina.

Op basis van het onderzoek inzake de huwelijksaanvraag en de relatie, alsook op basis van het onderzoek van de geldigheid van de nieuw voorgelegde documenten bij een toekomstige visumaanvraag, zal dan uiteindelijk beslist worden of betrokkene aan de voorwaarden voldoet om een visum met het oog op gezinshereniging te ontvangen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.1.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). De exceptie wordt verworpen.

2.2. In de mate het beroep gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, bepaalt dit wetsartikel: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”* Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld. In essentie voert hij, na een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de door hem aangevoerde rechtsnormen, aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij een huwelijksaangifte heeft gedaan met zijn partner, die unieburger is.

3.1.2. De Raad merkt op, vooreerst, dat de bestreden beslissing geen aanvraag om regularisatie betreft, zoals verzoeker klaarblijkelijk in het middel voorhoudt. In de mate het middel gericht is tegen een dergelijke beslissing, mist het aldus feitelijke grondslag.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet in het bezit zijn van een geldig visum geen geldige reden zou zijn om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, gaat hij voorbij aan het duidelijke gebod van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat aan de gemachtigde van de minister opdraagt een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer wordt vastgesteld dat deze niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een huwelijksaangifte heeft ingediend samen met een EU-onderdaan en daarbij aanspraak maakt op punt B van de ministeriële omzendbrief van 13 september 2005 (B.S. 6 oktober 2005), blijkt uit deze omzendbrief enkel dat ten aanzien van de vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, tot aan de dag van de huwelijksvoltrekking of tot aan de dag van de weigering door de ambtenaar van burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, niet kan worden overgegaan tot een gedwongen uitvoering van dit bevel. Uit de debatten blijkt dat het bestreden bevel niet werd uitgevoerd, aangezien verzoekers advocaat ter terechtzitting een uittreksel uit een Franse huwelijksakte neerlegt, waaruit blijkt dat verzoeker thans gedomicilieerd is in Frankrijk. Aldus blijkt dat verzoeker het Schengen-grondgebied niet verlaten heeft en dat aldus het bevel niet gedwongen werd uitgevoerd. Bovendien bevindt verzoeker zich actueel niet meer in de situatie gevisieerd door deze omzendbrief, nu blijkt dat het huwelijk werd voltrokken.

Waar verzoeker het vermoeden van onschuld aanvoert en stelt dat hij de valsheid van het paspoort moet kunnen betwisten voor een onafhankelijke en onpartijdige rechter, merkt de Raad op dat bij administratieve beslissingen niet is vereist dat de vaststellingen die er aan ten grondslag liggen, werden bevestigd door een rechterlijke uitspraak. Het volstaat dat de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Te dezen stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verwijst naar een proces-verbaal opgesteld door de politie van Antwerpen. Een kopie van dit proces-verbaal bevindt zich in het administratief dossier. Met zijn louter theoretische uiteenzetting, weerlegt verzoeker geenszins de motivering van de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker inmiddels in vrijheid werd gesteld, houdt geen uitspraak in over de waarachtigheid van de feiten en is derhalve niet van aard de geldigheid van dit motief aan te tasten.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een standaardmotivering bevat waar wordt gesteld dat *“zijn intentie om te huwen hem geen automatisch recht op verblijf verschaft”*, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen dergelijke passage bevat. De bestreden beslissing bevat de feitelijke en juridische overwegingen waarop ze gesteund is. Het middel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker in België een gezinsleven leidt, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen van deze bepaling, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Te dezen werd het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en heeft ze tot doel het vrijwaren van de openbare orde. Aldus is voldaan aan de voorwaarden van legitimiteit en legaliteit zoals vereist door artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Met betrekking tot de proportionaliteit van de bestreden beslissing, blijkt uit de lezing ervan dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aanwezigheid van het gezinsleven. Het inreisverbod, de vraag of de maatregel evenwichtig is, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers voornemen om te huwen. De bestreden beslissing vermeldt zo dat *“het*

inreisverbod zal voorlopig worden opgeschort om betrokkene de mogelijkheid te geven om zich in orde te stellen met zijn documenten in Nigeria nadat hij naar Nigeria werd verwijderd, gezien zijn mogelijke duurzame relatie met Mevrouw [P.K.]

[...]

Op basis van het onderzoek inzake de huwelijksaanvraag en de relatie, alsook op basis van het onderzoek van de geldigheid van de nieuw voorgelegde documenten bij een toekomstige visumaanvraag, zal dan uiteindelijk beslist worden of betrokkene aan de voorwaarden voldoet om een visum met het oog op gezinshereniging te ontvangen.”

Aldus heeft het bestuur zich ertoe verbonden rekening te houden met het bestaan van een gezinsleven en hem het verblijf toe te staan nadat, op basis van een niet-vervalst paspoort, zijn identiteit naar behoren werd vastgesteld. De Raad acht een dergelijk standpunt geenszins onredelijk of disproportioneel. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De bestreden beslissing strekt er geenszins toe verzoekers gezinsleven te bemoeilijken of te verhinderen, integendeel wordt er in vermeld op basis van welke elementen hem het verblijfsrecht wordt toegestaan. De bestreden beslissing heeft aldus enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoeker ter terechtzitting een stuk neerlegt waaruit blijkt dat hij inmiddels in het huwelijk is getreden in Frankrijk, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT